ଡିମିରିଫୁଲ

ଭଦ୍ରମହିଳା ମୋତେ ପ୍ରଥମରୁ ହିଁ ସଂଜୟ ବୋଲି ଧରି ନେଇଥିଲେ । ମୋର ସେଥିରେ ପ୍ରତିବାଦ କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ସାହସ ନ ଥିଲା ।

ଘଟଣାଟା ପ୍ରଥମରୁ କୁହେ ।

ମୁଁ ଆହ୍ଲାବାଦ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ସ୍ନାତକୋତ୍ତର ଛାତ୍ର । ପୂଜା ଛୁଟିରେ ବୁଲି ଯାଇଥିଲି ଗୌହାଟୀ । ସେଇଟା ବୋଧହୁଏ ସହରର ଏକ ଅଭିଜାତସମ୍ପନ୍ନ ପଡ଼ା ହେବ । କାରଣ ପ୍ରାୟ ଏକାପ୍ରକାରର ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ଘର ସବୁ ଧାଡ଼ି ବାନ୍ଧି ରାସ୍ତା କରରେ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି । ଏଇ ନୂଆ ନୂଆ ଘରଗୁଡ଼ିକ ଯେ ଆଧୁନିକ ରୁଚିସମ୍ପନ୍ନ ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ବେଳେ ବେଳେ ଏମାନଙ୍କ ଏକ ପ୍ରକାରର ଗଠନ ପ୍ରଣାଳୀ ଦର୍ଶକ ମନରେ ଏକ କ୍ଲାନ୍ତି ଆଣିଦିଏ । ମନେହୁଏ ଏମାନେ ଯେମିତି ରାତାରାତି ବଜାରରେ ବିକ୍ରି ହେଉଥିବା କୌଣସି ପ୍ରାସାଦ-ଶୈଳୀ ବହି ଭିତରୁ ଓହ୍ଲେଇ ଆସି ଏଇ ରାସ୍ତା କରରେ ସ୍ଥାବର ହେଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ଘର କହିଲେ ଯେଉଁ ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟ କଥାଟା ମନକୁ ଆସେ ତାହା ଯେପରି ଏଇ ଅତିକାୟ ପ୍ରାସାଦଗୁଡ଼ିକରେ ଏକାନ୍ତ ଅଭାବ । ସେ' ଘରର ଅଧିବାସୀମାନଙ୍କ ସହିତ ମୋର ପରିଚୟ ନ ଥିବା କଥା ।

ତେବେ ଘର କଥାଟା ମୋଟେ ମୁଖ୍ୟ କଥା ନୁହଁ । ମୁଁ ମୋର ମୂଳ କଥାକୁ ଫେରିଆସେ ।

ମୁଁ ରହୁଥାଏ ଏହି ଅଭିଜାତ ପଡ଼ାର ଗୋଟିଏ ହୋଟେଲରେ । ଏକ ପ୍ରାୟ ଆସନ୍ନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମୁଁ ପାଦ ଗଣି ଗଣି ସେଇ ରାସ୍ତାରେ ହୋଟେଲକୁ ଫେରୁଚି ।

ଅକସ୍ମାତ ଆକାଶର ଉତ୍ତର କୋଣରୁ ମେଘ ଘୋଟି ଆସିଲା ଓ ପ୍ରବଳ ବେଗରେ ପବନ ବହିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା । ବଡ଼ ବଡ଼ ବର୍ଷା ଟୋପା ପଡ଼ିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବାରୁ ମନେହେଲା ଆଉ ଅଳ୍ପ ବାଟ ମଧ୍ୟ ଅଗ୍ରସର ହେବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।

ଅଗତ୍ୟା ରାସ୍ତା କରର ନିକଟତମ ଘର ଆଡ଼କୁ ଆଶ୍ରୟ ପାଇଁ ପ୍ରାୟ ଦୌଡ଼ିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲି । ସାଧାରଣ ସମୟ ହୋଇଥିଲେ ଫାଟକ ଖୋଲିବା ଆଗରୁ ଦରୱାନ ବା ଆଲସେସିଆନ୍ କୁକୁର ଜନିତ ଯେଉଁ ସ୍ୱାଭାବିକ ସଙ୍କୋଚ ବା ଭୟ ଆସୁଥାଆନ୍ତା, ଆସନ୍ନ ବର୍ଷାର ବୃହତ୍ତର ଆଶଙ୍କାରେ ସେ' ସମସ୍ତ କଥା ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ମନକୁ ଆସିଲା ନାହିଁ । ଫାଟକ ଖୋଲି, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓଦା ହୋଇଯିବା ପୂର୍ବରୁ ଘରର ବାରଣ୍ଡା ଉପରକୁ ଉଠିଯାଇ ସାମାନ୍ୟ ଆଶ୍ୱସ୍ତ ଅନୁଭବ କଲି ।

ଘରର ବାରଣ୍ଡାଟି ଏକ ଲୋଭନୀୟ ରୁଚିରେ ସଜା ଯାଇଛି । ମସୃଣ ପ୍ରଶସ୍ତ ମୋଜାଇକ୍‌ର ମେଜିଆ ଉପରେ ଚାରିଖଣ୍ଡ ବେତବୁଣା ବାସ୍କେଟ୍ ଚଉକି । କାଛରେ ପାଲିସ୍ କରା ସାଗୁଆନ୍ କାଠର ନାମଫଳକ ତଳକୁ ଛୋଟ ଗୋଟିଏ ଚିଠି ବାକ୍ସ । ଦକ୍ଷିଣ ପଟର ସିମେଟ୍ ଜାଲି ଉପରେ ଘଂଚ ରାଧାତମାଳ ଲତା ଲଟେଇ ପଡ଼ିଚି । କିଛି ପୋର୍ସିଲେନ୍‌ର କୁଣ୍ଡରେ ଛୋଟ ଛୋଟ କେତୋଟି ଦୁଷ୍ପ୍ରାପ୍ୟ କାକ୍‌ଟସ୍ ।

ବାହାରେ ବର୍ଷାର ତାଣ୍ଡବ ଚାଲିଛି ଅବିରାମ ଓ ମଝିରେ ମଝିରେ ବିଜୁଳି ଆକାଶକୁ ଦୁଇଭାଗ କରୁଛି । କିନ୍ତୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ! ଏତେ ବଡ଼ ଘରଟାରେ କେହି ଲୋକ ଥିଲାପରି ମନେ ହେଉନାହିଁ । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ରେଡ଼ିଓ ବା କାଚ ବାସନର ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଯିବା ସଙ୍ଗତ ନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଘରର କବାଟ ଝର୍କା ବନ୍ଦ କରାଯିବା ପାଇଁ ଅନ୍ତତଃ ତତ୍ପରତା ଦେଖାଯିବା ଉଚିତ୍ । କିନ୍ତୁ କିଛି ହେଲେ ଶବ୍ଦ ଶୁଣିବାକୁ ମିଳେନି । ଉତ୍ତାଳ ପବନରେ ସଦର ଦର୍ଜାର ଝୀନ ପର୍ଦ୍ଦା କନା ଗୋଡ଼ ହାତ ଲମ୍ବେଇ ଚିତ୍ ହୋଇ ଆନନ୍ଦରେ ଉଡୁଚି, ଏବଂ ତା ଭିତର ଦେଇ ଦେଖି ହଉଚି ଯେ ଡ୍ରଇଂରୁମ୍‌ର କିଛି ପତ୍ରପତ୍ରିକା ମଧ୍ୟ ଘର ଭିତରେ ଉଡ଼ି ବୁଲୁଛନ୍ତି । ଯେ' କେହି ଲୋକ କେବଳ ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ମନେ କରନ୍ତା ସେ' ଘର ଭିତରେ ଯେପରି ଅନେକଗୁଡ଼ିଏ ପାରା ବାହାରକୁ ବାହାରିବାର ନିଷ୍ଫଳ ଚେଷ୍ଟାରେ ଡେଣା ପିଟୁଛନ୍ତି ।

ନାଚଖାନାର ଆଡ୍‌ଡ଼ାରୁ ଶୁଣାଯାଉଥିବା ବିଭିନ୍ନ ଯନ୍ତ୍ରସଂଗୀତର ଉଚ୍ଛୃଙ୍ଖଳ ଐକ୍ୟତାନ ପରି ବର୍ଷା ଝରି ଚାଲିଚି । ଦୂରର ଲାଇଟ୍‌ପୋଷ୍ଟ ପାଖରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖି ହଉଚି କେମିତି ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଜଳବିନ୍ଦୁ ତଳର ପାଣି ଉପର ବର୍ଚ୍ଛାର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଫଳକ ପରି ବିଦ୍ଧହୋଇ ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ରୁପାର ଗୁଣ୍ଡ ପରି ବିଚ୍ଛୁରିତ ହୋଇ ପଡୁଛନ୍ତି ।

ଖୁବ୍ ଦ୍ରୁତଗତିରେ ଗୋଟାଏ ଅତି ଦୀର୍ଘ କୃଷ୍ଣକାୟ ଲିମୋସିନ୍ ପୋର୍ଟିକୋ ତଳକୁ ପଶି ଆସି ବ୍ରେକ୍ ଦେଲା । ଗାଡ଼ି ପୋର୍ଟିକୋ ତଳେ ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇଯିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ତା' ର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଆଲୁଅ ଦୁଇଟା ତଥାପି ଜଳୁଥିଲା ଓ ସେଇ ଆଲୁଅ ମୋ' ଉପରେ ପଡ଼ି ମୋ' ର ସମସ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱକୁ ଲାଞ୍ଛିତ କରୁଥିଲା ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ । ମୋର ମନେ ହେଲା, ମୁଁ ଯେପରି ଜଙ୍ଗଲରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଥିବା ସେଇ କଟୁଆଳ ପୁତ୍ର ଯିଏ ଏକ ନିଶ୍ଚିତ ଆଶ୍ରୟର ସନ୍ଧାନରେ ପ୍ରତାରିତ ହୋଇ ଦୈତ୍ୟର ଗୁମ୍ଫାରେ ଆଶ୍ରୟ ନେଇଛି ।

ଆଲୁଅ ଲିଭିଗଲା ଓ ଅନ୍ଧକାର ମୁଖ ବ୍ୟାଦାନ କରି ସମଗ୍ର ପରିବେଶଟିକୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ମଧ୍ୟରେ ଗିଳିନେଲା ।

ଗାଡ଼ି ଭିତରୁ ଗୋଟିଏ ଉତ୍କଣ୍ଠିତା ନାରୀକଣ୍ଠ ବେଶ୍ ଜୋର୍‌ରେ କହି ଉଠିଲା, "ଆରେ ! ତମେ ସଂଜୟ...." ଏବଂ ତା' ପରେ ଯେଉଁ ନାରୀ ଗାଡ଼ିରୁ ଓହ୍ଲେଇ ଆସି ଏକ ମଧୁର ଉଷ୍ଣ ଆକର୍ଷଣରେ ମତେ ଘର ଭିତରକୁ ନେଇଗଲେ ତାଙ୍କୁ ମୁଁ ଆଲୁଅରେ ପ୍ରଥମଥର ପାଇଁ ଦେଖିଲି ।

ଭଦ୍ରମହିଳାଙ୍କର ବୟସ ପ୍ରାୟ ଚାଳିଶ ପାଖାପାଖି, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଓ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଅତୁଟ ରଖିବାକୁ ଯେ ସେ' ଖୁବ୍ ଯତ୍ନବାନ୍ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହର ଅବକାଶ ନାହିଁ । ଆଲୋକରେ ଆମେ ଦୁହେଁ ପରସ୍ପରକୁ ଚାହିଁ ରହିଚୁ ଅଥଚ କାହା ମୁହଁରେ କଥା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସେ' ଯେ ମତେ ସଞ୍ଜୟ ବୋଲି ଭୁଲ୍ କରୁଛନ୍ତି ଏଇ କଥାଟା ମୁଁ କେମିତି କହିବି, ସେଇ କଥା ହିଁ ମୁଁ ଚିନ୍ତା କରୁଛି ମନେ ମନେ ଏବଂ ଠିକ୍ ଏଇ ସମୟରେ ମୋ' କଥାକୁ ଅପେକ୍ଷା ନ ରଖି ଆରମ୍ଭ କଲେ ଭଦ୍ରମହିଳା ।

"ତମେ ଏତେ ଟିକିଏ ବି ବଦଳି ନାହିଁ ସଞ୍ଜୟ । - ସେବେ ତମକୁ ଯେମିତି ଦେଖିଥିଲି ତମେ ଠିକ୍ ସେମିତି ଅଛ ।" .... ତା' ପରେ ପୂଝାରୀକୁ ଡାକି କଫି ପାଇଁ ବରାଦ ଦିଆଗଲା । - "ମୁଁ ଠିକ୍ ମନେ ରଖିଚି ନାଁ ତମେ ଚା' ଖାଅ ନାହିଁ । ବାପାମା' ମାନେ ପିଲାମାନଙ୍କ କଥା ସବୁ ଠିକ୍ ଠିକ୍ ମନେ ରଖନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତମେ କହିଲ ଦେଖି ସଞ୍ଜୟ ମୁଁ ଚା' ରେ କେତେ ଚାମୁଚ୍ ଚିନି ଖାଏ ?"

ଏକ ନିଶ୍ଚିତ ଭୁଲ୍ ଉତ୍ତର ଦେବା ଅପେକ୍ଷା ନୀରବ ରହିବା ଉଚିତ୍ ମନେ କଲି । କିନ୍ତୁ ଏଇ ଅଳ୍ପ ସମୟ ଭିତରେ ଭଦ୍ରମହିଳାଙ୍କର ଆଖି ଦୁଇଟାକୁ ଏକ ସୁଦୂର ପ୍ରସାରୀ ଉଦାସୀନତା ଗ୍ରାସ କରି ବସିଚି । ସେ' କାଉଚ ଉପରେ ସାମାନ୍ୟ ଆଉଜି ପଡ଼ି କହିଲେ-, "ମୁଁ ଜାଣେ ସଞ୍ଜୟ ତମର ବୟସରେ ଆମମାନଙ୍କ କଥା ମନେ ରଖିବା ଖୁବ୍ ସ୍ୱାଭାବିକ ନୁହଁ, କିନ୍ତୁ ଏହି ମଞ୍ଜୁ କଥା ଦେଖ, ସେ ଏମିତି କ' ଣ ବା ରିସର୍ଚ୍ଚ କରୁଛି । ଏଇ ଚାରି ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ଭିତରେ ଥରେ ଆସି ଆମମାନଙ୍କୁ ଦେଖିଯିବାକୁ ତା' ର କ' ଣ ସମୟ ହେଉନାହିଁ? ଏଇ ତମେ ତ ଆସିଲ ! ତା' ର ବାପା ମତେ କହୁଥିଲେ ସେ ତା' ପାଇଁ ପ୍ଳେନ୍ ଟିକଟ୍ ପଠେଇ ଦେଇଛନ୍ତି.... କିନ୍ତୁ କାଇଁ ଛୁଟି ତ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ସରିବାକୁ ବସିଲା-ଆସିଲା ନାହିଁ ତ ?"

ମୁଁ ମୂକ ହୋଇ ବସି ରହିଛି କେବଳ । ଗୋଲକଧନ୍ଦା ଜଟିଳରୁ ଜଟିଳତର ହେଇ ଚାଲିଚି । ବାହାରର ବର୍ଷା ନ କମିଲେ ମୋର ଏ ପରିସ୍ଥିତିରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବା ଯେ ଅସମ୍ଭବ ସେ କଥା ମୁଁ ଅନୁମାନ କରି ସାରିଲିଣି ।

ଭଦ୍ରମହିଳା କହି ଚାଲିଛନ୍ତି । .... ମଞ୍ଜୁ ତ ଜାଣେ ଯେ ସେ ଏଇ ଆସନ୍ତା ଡିସେମ୍ବରରେ ବିଲାତ ଚାଲିଯିବ । ତା' ର ବାପା ପ୍ରାୟ ସବୁ ଠିକ୍ କରି ସାରିଲେଣି । ତା' ପରେ ପୁଣି ଯେ କେବେ ଦେଖା ହବ ସେ କଥା କିଏ ଜାଣେ ? ପିଲାଦିନେ ପାଖରେ ମଞ୍ଜୁ ଥିଲା, ତୁମେ ଥିଲ, ଭାରି ଭଲ ଲାଗୁଥିଲା । କିନ୍ତୁ ପାଠ ପଢ଼ିବାକୁ ଯାଇ ଏତେଟା ନିଜର ଲୋକମାନଙ୍କ ଠାରୁ

ଦୂରେଇ ଯିବା ଠିକ୍ ନୁହଁ । ଭଦ୍ରମହିଳାଙ୍କ କଣ୍ଠସ୍ୱର ଓ ଦୃଷ୍ଟି କଠିନ ହୋଇ ଉଠିଲା - ମୁଁ ମଞ୍ଜୁର ଟଙ୍କା ବନ୍ଦ କରିଦେଇ ତାକୁ ଯେ କୌଣସି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆସିବାକୁ ବାଧ କରି ପାରନ୍ତି - କିନ୍ତୁ ସଞ୍ଜୟ, ମା' ହେଇ ତା' ତ କରାଯାଏନା ।

ବର୍ଷାର ବେଗ ସାମାନ୍ୟ କମିଚି । କର୍ଣ୍ଣିସ୍‌ରେ ଲାଗି ରହିଥିବା ଟୋପା ଟୋପା ପାଣି ଟପ୍ ଟପ୍ ହେଇ ତଳକୁ ପଡ଼ିବାର ଶବ୍ଦ ସ୍ପଷ୍ଟ ଶୁଣି ହେଉଛି । ମୁଁ ଘଣ୍ଟାକୁ ବାରମ୍ବାର ଦେଖି ଉଠିବାର ସୂଚନା ଦେଲି ଓ କହିଲି ଯେ ମୋର ଜଣେ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ସହିତ ଆପଏଣ୍ଟମେଣ୍ଟ ଥିବାରୁ ମୁଁ ଶୀଘ୍ର ଚାଲିଯିବାକୁ ବାଧ ହଉଛି । ଆସିଲାବେଳେ ଭଦ୍ରମହିଳା ମୋର ଠିକଣା ପଚାରିଲେ ଓ ମୁଁ କହିଲି ଯେ ମୁଁ ଏଇ ମୋଡ଼ ଉପରେ ଟି ଭ୍ୟୁ ହୋଟେଲର ୨୪ ନମ୍ବର ରୁମ୍‌ରେ ଆସି ଓହ୍ଲେଇଚି । ଭଦ୍ରମହିଳା ବୋଧହୁଏ ଆଉ କଣ କହିବାକୁ ଯାଉଥିଲେ କିନ୍ତୁ ମୁଁ ସେତେବେଳକୁ ପାହାଚ ତଳକୁ ଓହ୍ଲେଇ ସାରିଥିଲି ।

ଭଦ୍ରମହିଳା ପୁଣି ଥରେ ବାଧାଦେଲେ । ନାଁ-ତମେ ଏଇ ବର୍ଷା ପାଣିରେ ଚାଲିକରି ଯିବନାହିଁ ସଞ୍ଜୟ । ତାଙ୍କର କଣ୍ଠରେ ଆଦେଶର ସ୍ୱର ବ୍ୟଞ୍ଜନା । - ଗାଡ଼ିରେ ବସ । ସୋଫର୍ ତମକୁ ନେଇ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ଆସିବ । ଆଉ ତା' ଛଡ଼ା ସେ, ତମ ହୋଟେଲ୍‌ଟା ମଧ୍ୟ ଦେଖି ଆସିବ ।

ଅଗତ୍ୟା ଗାଡ଼ିରେ ବସିଲି ଏବଂ ଗାଡ଼ିରେ ଯେତେ ସମୟ ବସିଥିଲି ଭଦ୍ରମହିଳା କିମ୍ବା ତାଙ୍କର ପରିବାର ବିଷୟରେ ମୋର ସମସ୍ତ କୌତୂହଳ ଅତି କଷ୍ଟରେ ଦମନ କରିଥିଲି ।

ତା' ଆରଦିନ ହୋଟେଲର ବେହେରା ସକାଳୁ ଆସି ଚା'ର ସରଞ୍ଜାମ ମୋର ଖଟ ପାଖରେ ରଖିଦେଇ ଯାଇଚି ଏବଂ ଠିକ୍ ଏତିକିବେଳେ ଶୁଣିଲି ଜଣେ ଭଦ୍ରଲୋକ କବାଟରେ ଠକ୍ ଠକ୍ କରି ସୂଚନା ଦେଉଛନ୍ତି, "ମୁଁ ଭିତରକୁ ଆସିପାରେ" । ନିଜର ପରିଧେୟ ସାମାନ୍ୟ ସଞ୍ଜତ କରିନେଇ କହିଲି, "ଆସନ୍ତୁ" ।

ଘର ଭିତରକୁ ପଶି ଆସିଲେ ଜଣେ ପ୍ରୌଢ଼ ଭଦ୍ରଲୋକ । ଦେଖିଲେଇ ମନେ ହବ ଯେପରି କୌଣସି ଦାରୁଣ ଦୁଃଖର ଆଘାତରେ ତାଙ୍କର ବୟସ ଅଯଥା ଆଗେଇ ଯାଇଚି ଅନେକ ବର୍ଷ । ଦେହର ଧୋତି-ପଞ୍ଜାବୀ ଓ ହାତର ବାଡ଼ି ଏକ ସୁସ୍ପଷ୍ଟ ଆଭିଜାତ୍ୟର ସୂଚନା ଦିଏ । ଭଦ୍ରଲୋକ ମୋଟା ଲେନ୍ସର ଚଷମାଟାକୁ ଆଖିରୁ କାଢ଼ି ଆଣି ରୁମାଲ୍‌ରେ ଥରେ ଦୁଇଥର ପୋଛି ନେଇ ପୁଣି ଥରେ ଆଖିରେ ଦେଲେ ଓ ଚଉକି ଉପରେ ବାଡ଼ିଟିକୁ ଆଉଜେଇ ଦେଇ ଆଉ ଥରେ ଭଲ ଭାବରେ ଦେଖିନେଲେ ମତେ ।

ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଚଉକିରେ ବସିବା ଲାଗି ଇଙ୍ଗିତ ଦେଲି ।

ଚଉକିରେ ବସୁ ବସୁ ଭଦ୍ରଲୋକ କହିଲେ - "ମୁଁ ଠିକ୍ ଜାଣିଥିଲି ଯେ, ମୋର ସ୍ତ୍ରୀ ଏକ ମସ୍ତ ଭୁଲ୍ କରୁଛନ୍ତି - ହଁ ତମେ କାଲି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଯେଉଁ ବଙ୍ଗଳାରେ ବର୍ଷା ବେଳେ ଆଶ୍ରୟ ନେଇଥିଲ ସେଟା ମୋର ଘର ଓ ସେ ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ । ଆଜି ସକାଳେ ସେ ମତେ ପ୍ରାୟ ଜୋର୍ କରି ପଠେଇଲେ । ସେ ସ୍ଥିର ନିଶ୍ଚିତ ଯେ ତମେ ହଉଚ ସଞ୍ଜୟ ।"

ମୁଁ କ୍ଷମା ମାଗିବାର ଭଙ୍ଗୀରେ କହିଲି - "ଦେଖନ୍ତୁ, ମୋ ନାଁ ଅଶୋକ । ମୁଁ କାଲି ସନ୍ଧ୍ୟାର ପରିସ୍ଥିତି ପାଇଁ ସତରେ ଲଜ୍ଜିତ । କିନ୍ତୁ କେଜାଣି କାହିଁକି ଆପଣଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ସ୍ନେହର ଆତିଶଯ୍ୟରେ ମୁଁ ମୁହଁ ଖୋଲି କହିପାରିଲି ନାହିଁ ଯେ, ମୁଁ ସଞ୍ଜୟ ନୁହେଁ ।"

ଭଦ୍ରଲୋକ କହିଲେ - "ମୁଁ ମାନୁଚି ସଞ୍ଜୟର ଗଠନ ସହିତ ତମର ଅନେକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ଅଛି । ଖୁବ୍ ନିରୀକ୍ଷଣ କରି ଦେଖିଲେ ହୁଏତ ଜାଣିହେବ ତମେ ସଞ୍ଜୟ ନୁହଁ । ତେବେ ଏଥିରେ ତମର କ୍ଷମା ମାଗିବା ବା ଲଜ୍ଜିତ ହେବାର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ ଅଶୋକ, ଏଟା ନିୟତିର ଏକ ନିଷ୍ଠୁର ପରିହାସ । ଦିନେ ମୋର ଝିଅ ମଞ୍ଜୁଶ୍ରୀ ସହିତ ସଞ୍ଜୟର ବିବାହ ପ୍ରାୟ ସ୍ଥିର ହୋଇ ଯାଇଥିଲା; କିନ୍ତୁ ତା' ତ ଆଉ ସମ୍ଭବ ହେଲା ନାହିଁ....."

ଭଦ୍ର ଲୋକଙ୍କର କଣ୍ଠ ବାଷ୍ପରୁଦ୍ଧ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା ଓ ସେ ସ୍ଥିର ଚକ୍ଷୁରେ ଟି ପୟର୍ ଗୋଟିଏ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବିନ୍ଦୁକୁ ଚାହିଁ ବସି ରହିଲେ ।

ମୁଁ ୟା' ଭିତରେ କପେ ଚା ତିଆରି କରି ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଆଗେଇ ଦେଲି । ଠିକ୍ ପୂର୍ବପରି ଅନ୍ୟମନସ୍କ ଭାବରେ ଚା' କପ୍‌କୁ ଓଠ ପାଖକୁ ନଉ ନଉ ସେ କହିଲେ - "ସେ କଥା ତମକୁ କହି ଲାଭ ନାହିଁ ! ତେବେ ଅନେକ ଦିନ ପରେ ମୁଁ ମୋର ସ୍ତ୍ରୀକୁ କାଲି ରାତିରେ ପ୍ରକୃତରେ ଖୁସି ହେବାର ଦେଖିଲି । ସେ ତମକୁ ଦେଖି ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ, ତାଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ସ୍ୱପ୍ନ ସାର୍ଥକ ହେବାକୁ ଯାଉଚି । ମୁଁ ତାଙ୍କର ଭୁଲ୍ ଭାଙ୍ଗି ଦେବାକୁ ଚାହେଁନା - ଏକ ନିରପରାଧ ଭ୍ରମର ବିନିମୟରେ ଯଦି ସେ ତାଙ୍କର ଅବିଶିଷ୍ଟ ଜୀବନ ଆନନ୍ଦରେ କଟାଇ ପାରନ୍ତି ତାହା ହେଲେ ତା' ଠାରୁ ଆଉ ଅଧିକ କ' ଣ ହୋଇପାରେ ।"

ଏତିକି କହି ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ପୁଣି ଥରେ ନୀରବ ହେଲେ - ସେ ଯେପରି ସମସ୍ତ କଥା କେବଳ ମନେ ମନେ ନିଜକୁ ହିଁ କହୁଥିଲେ । ଆଖିରୁ ମୋଟା ଲେନ୍ସର ଚଷମାଟା କାଢ଼ିନେଇ ରୁମାଲ୍‌ରେ ଆଖି ପୋଛୁ ପୋଛୁ ସେ ପୁଣି ଆରମ୍ଭ କଲେ –

"ତମେ ବୟସରେ ମୋ ପୁଅ ପରି, ତମକୁ ମୁଁ ଅଶୋକ ବୋଲି - ନା ଭୁଲ୍ କହିଲି, ତମକୁ ମୁଁ ସଞ୍ଜୟ ବୋଲି ହିଁ ଡାକିବି । କୌଣସି ଅସତର୍କ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଧରାପଡ଼ିଯାଇ ମୁଁ ମୋ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ମଧୁର ଭ୍ରମ ଭାଙ୍ଗିଦେବାକୁ ଚାହେଁନା ।"

- ‘’ଶୁଣ ସଞ୍ଜୟ, ଆଜିଠାରୁ ଏ ପରିବାରରେ ତମର ଏକମାତ୍ର ପରିଚୟ ସଞ୍ଜୟ । ଆଉ ତମ ପାଖରେ ମୋର ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ଭିକ୍ଷା- ଭିକ୍ଷା ନୁହେଁ ଦାବି- ତମକୁ ମଝିରେ ମଝିରେ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏଠିକି । ମୋର ଅର୍ଥର ଅଭାବ କେବେ ନଥିଲା, ଏବେ ବି ନାହିଁ - ତେବେ ଯାହା ଅଭାବ ରହିଯାଇଛି ତାକୁ କେବଳ ତମେ ହିଁ ପୂରଣ କରିପାରିବ ।

ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସ୍ୱରର କାତରତା ବର୍ଣ୍ଣନାର ଅତୀତ ।

- “ତମେ କଥା ଦିଅ ସଞ୍ଜୟ, ତମର ସମସ୍ତ ଅସୁବିଧା ସତ୍ତ୍ୱେ ବି ତମେ ମଝିରେ ମଝିରେ ଆସି ସଞ୍ଜୟର ଅଭିନୟ କରିଯିବ ।”

ମୁଁ ସତରେ ବିଚଳିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲି - କହିଲି, “ମୁଁ କଥା ଦଉଚି ଆସିବି । ଆପଣ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରହିପାରନ୍ତି ।”

ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କ ଛାତି ଉପରୁ ଗୋଟାଏ ମସ୍ତ ଓଜନଦାର ପଥର ଓହ୍ଲାଇଗଲା ଯେମିତି ।

- “ହଁ ମୁଁ ଶୁଣିଲି, ତମେ ଆଜି ସନ୍ଧ୍ୟା ପ୍ଲେନ୍‌ରେ ଦିଲ୍ଲୀ ଯାଉଚ । ମୋର ସ୍ତ୍ରୀ, ମଞ୍ଜୁଶ୍ରୀ ପାଇଁ କିଛି ଜିିନିଷ ପଠେଇବ । ଆମେ ଦୁଇଜଣ ଯାକ ଏୟାର୍‌ପୋର୍ଟରେ ତମକୁ ଦେଖା କରିବୁ- ଆଉ ତମର ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବି ନାହିଁ, ମୁଁ ଚାଲିଲି ।”

ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କୁ କିଛି ବାଟ ବଳେଇ ଦେଇ ମୁଁ ମୋର ରୁମ୍‌କୁ ଫେରିଲି ।

ଏୟାର୍‌ପୋର୍ଟ ଲାଉଞ୍ଜରେ ଇତସ୍ତତଃ ହୋଇ ମନେ ମନେ ଏଇ ରହସ୍ୟମୟ ଦମ୍ପତିଙ୍କୁ ଖୋଜୁଥିଲି ।

ହଠାତ୍ ଦେଖିଲି ଭଦ୍ରଲୋକ ମୋ କାନ୍ଧ ଉପରେ ମୃଦୁ ଚାପ ଦେଇ କହୁଛନ୍ତି - “ହାଲୋ, ସଞ୍ଜୟ ।” ଚମକି ପଡ଼ିଲି । ଦେଖିଲି ତାଙ୍କର ବାହୁଲଗ୍ନା ହୋଇ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି ବିଗତ ରାତ୍ରିର ସେଇ ସ୍ନେହମୟୀ ନାରୀମୂର୍ତ୍ତି-ଭଦ୍ରମହିଳା ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦର ପ୍ୟାକେଟ୍ ମୋ ହାତକୁ ବଢ଼େଇ ଦେଇ ସୁନ୍ଦର ଇଂରାଜୀରେ କହିଲେ - “ଦିସ୍ ଇଜ୍ ଫର୍ ମଞ୍ଜୁ - ମାଇଣ୍ଡ ଦି ଟ୍ରବଲ୍ ।”

ମୁଁ ସମୀହ ହୋଇ ତାଙ୍କ ହାତରୁ ତାକୁ ଗ୍ରହଣ କଲି । ପ୍ୟାକେଟ୍ ଉପରେ ଫେଲଟ୍ ପେନ୍‌ସିଲ୍‌ରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ଆଙ୍କୁଡ଼ା ଅକ୍ଷରରେ କେବଳ ଦୁଇଟା ଅକ୍ଷର ଲେଖାଯାଇଚି - ମଞ୍ଜୁ ।

ଧାତବ କଣ୍ଠରେ ମାଇକ୍ ପାସେଞ୍ଜର୍‌ମାନଙ୍କୁ ପ୍ଲେନ୍‌କୁ ଯିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କଲା ।

ଭଦ୍ରମହିଳା ମୋର ବାଁ ହାତ ଉପରେ ତାଙ୍କର ପାପୁଲିର ମୃଦୁ ଚାପ ହୁଗୁଳା କରିନେଲେ ।

ମୁଁ ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କୁ ସାମାନ୍ୟ ଦୂରକୁ ଡାକି ନେଇ ଆସ୍ତେ ପଚାରିଲି - “ଦେଖନ୍ତୁ, ମୁଁ ତ ମଞ୍ଜୁ ଦେବୀଙ୍କ ଠିକଣା ଜାଣେନା, ପ୍ୟାକେଟ୍ ଉପରେ ଲେଖିଦେଲେ ସୁବିଧା ହୁଅନ୍ତା ।”

ମନୁଷ୍ୟର ଆଖି ଏପରି ସ୍ଥିର-ନିର୍ଜୀବ ହୋଇଯିବାର ଆଗରୁ କେବେ ଦେଖିନାହିଁ- ଠିକ୍ କାଚର ଆଖିପରି । ତା' ପରେ ଗୋଟାଏ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଅଟ୍ଟହାସ୍ୟର ନୀରବ ଇଙ୍ଗିତରେ ତାଙ୍କର ପ୍ରୌଢ଼ ଶରୀରଟି ଦୋହଲି ଗଲା ଦୁଇଥର ।

ସେ ମୋର କାନର ଆହୁରି ପାଖକୁ ମୁହଁ ଆଣି ଦାନ୍ତ ଚିପି ଚିପି କହିଲେ –

"ମଞ୍ଜୁର ଠିକଣା ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଜାଣେନା । ମୋର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ମସ୍ତିଷ୍କ ବିକୃତ ହେବା ପରେ ପରେ ସେ ଆଜିକି ବହୁବର୍ଷ ତଳେ ଟ୍ରେନ୍ ଆକ୍ସିଡେଣ୍ଟରେ ମରିଯାଏ । ସେ' ସମ୍ବାଦ ମୋର ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଆଜିଯାଏଁ ଦିଆଯାଇ ନାହିଁ । ସେତେବେଳେ ମଞ୍ଜୁ ପଢୁଥିଲା ଥାର୍ଡ଼ ଇୟର୍‌ରେ - ତେଣୁ ଆଜି ତିନିବର୍ଷ ପରେ ସେ ରିସର୍ଚ୍ଚ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ଓ ତା' ପରେ ତାକୁ ବିଲାତ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଆହୁରି ଗବେଷଣା କରିବାକୁ....."

ପ୍ଲେନ୍‌ର ପ୍ରପେଲ୍‌ର ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଶବ୍ଦ କରି ଘୂରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲାଣି । ମାଇକ୍‌ର ସେହି ଧାତବ କଣ୍ଠ ତୁହାକୁ ତୁହା ମୋ ନାଁ ଧରି ଡାକୁଚି । ମୁଁ ତରତରରେ ପ୍ଲେନ୍‌ର ସିଡ଼ି ଉପରକୁ ଉଠିଗଲି । ସିଡ଼ିର ମଝିରେ ଆଉଥରେ ମୁହଁ ଫେରେଇ ଚାହିଁଲି । ସେମାନେ ମୋତେ ହାତ ହଲେଇ ବିଦାୟ ଦେଉଥିଲେ-

ମୋର ମନେ ହେଲା ଭଗବାନଙ୍କର ନିଷ୍ଠୁର ଦୁଇଟି ନିଃସଙ୍ଗ, ଅଭିଶପ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ-ପିତୁଳା ଆକାଶକୁ ହାତ ତୋଳି ନାଚୁଛନ୍ତି !

***